

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vladimíra Sládečka, soudce zpravodaje Jaromíra Jirsy a soudce Jana Musíla o ústavní stížnosti **Z. C.**, zastoupené Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, Bolzanova 461/5, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, a Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č. j. 11 A 6/2011-84, za účasti **1) Nejvyššího správního soudu, 2) Městského soudu v Praze** jako účastníků řízení, a dále **a) Ministerstva zdravotnictví** se sídlem v Praze 2, Palackého náměstí 375/4, **b) Advokátní kanceláře Němec, Bláha & Navrátilová s. r. o.**, se sídlem v Praze 8, Prvního pluku 206/7, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č. j. 11 A 6/2011-84, **se ruší**, neboť jimi **bylo porušeno** základní právo stěžovatelky na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a podání účastníků

1. Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 9. 6. 2015, č. j. 11 A 6/2011-84, žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1. 12. 2010, č. j. 58804/2010-7/PRO, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále též „ministerstvo“) ze dne 13. 10. 2010, č. j. 58804/2010-3/PRO, ve věci odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) – právní analýzy, kterou pro ministerstvo zpracovala Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová s. r. o. (dále též „advokátní kancelář“), týkající se právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným domácím porodem. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, zamítl kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku městského soudu.

2. Obecné soudy dospěly k závěru, že právní analýza se vztahuje k působnosti ministerstva jako povinného subjektu, jejímu poskytnutí ovšem brání ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého nelze informaci podat, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu autorského práva. Soudy vyšly z toho, že předmětem sporu je poskytnutí právní analýzy, kterou povinný subjekt nechal zpracovat externí advokátní kanceláří a hradil ji z veřejných prostředků; dovodily, že jde o autorské dílo jako individualizovaný výsledek tvůrčí činnosti, jedinečný projev (výtvor), k němuž autor dospěl za použití

literárních, vědeckých a jiných postupů – jeho jedinečnost je dána osobitým vnosem projevujícím se např. v celkovém uspořádání, sledu myšlenek a dedukcí, v postojích, názorech a právních závěrech autora.

3. Správní soudy zohlednily, že analýza (trestně) právních aspektů domácích porodů byla zpracována na základě smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 26. 3. 2008, která neobsahuje licenční ujednání ve smyslu § 61 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“), a proto je ministerstvo oprávněno užít ji výhradně pro sebe a svoji vnitřní potřebu. Vyhovění žádosti nebylo podle obecných soudů možné opřít ani o § 30 odst. 1 a 2, upravující volné užití pro osobní potřebu, ani o § 34 autorského zákona zakotvující úřední licenci. Soudy uzavřely, že je namístě omezit právo na informace podle čl. 17 ve prospěch ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti podle čl. 34 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), neboť by bylo v rozporu se smyslem a účelem zákona, aby výsledky dlouhodobé, náročné a složité tvůrčí činnosti autora byly bez dalšího poskytnuty třetím osobám s prostým odkazem na jejich právo na informace.

4. Proti rozsudkům obecných soudů se stěžovatelka brání ústavní stížností podanou dne 26. 9. 2016 a navrhuje, aby je Ústavní soud zrušil. Namítá zásah do práva na informace podle čl. 17 Listiny, který spatřuje v tom, že správní soudy neprovedly test proporcionality, nevypořádaly se s přiměřeností zásahu do práva na informace, potažmo veřejného zájmu na kontrole činnosti veřejné správy. Má-li být informace poskytnuta při plnění povinností podle zákona, nemůže se již proto jednat o protiprávní postup; ochraně autorským zákonem by podléhalo teprve následné nakládání s dílem. Poskytování v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je podle stěžovatelky implicitní součástí účelu díla hrazeného z veřejných prostředků. Analýza se navíc týká citlivého tématu kriminalizace osob v souvislosti s domácími porody a přijatý výklad může napomáhat k obcházení zákona či omezení kontroly nakládání s veřejnými prostředky.

5. Nejvyšší správní soud navrhl, aby byla ústavní stížnost odmítnuta či zamítnuta; je přesvědčen, že stěžovatelka nebyla nijak zkrácena v právu na informace, neboť rozsah poskytování je v intencích čl. 17 odst. 5 Listiny limitován zákonem, povinný subjekt jej respektoval a správní soudy jeho postup aprobovaly. Nejvyšší správní soud uvedl, že advokátní kancelář i v rámci řízení před správními soudy nesouhlasila s poskytnutím analýzy třetím osobám. Městský soud v Praze ve vyjádření toliko odkazuje na odůvodnění rozsudku.

6. Ministerstvo zdravotnictví navrhlo, aby byla ústavní stížnost odmítnuta nebo zamítnuta; ztotožňuje se s právním názorem obecných soudů, deklarované omezení práva na informace je předvídáno čl. 17 odst. 4 a respektuje ústavní garanci práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti podle čl. 34 odst. 1 Listiny. Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová s. r. o. ve vyjádření doručeném dne 24. 11. 2016 navrhuje zamítnutí ústavní stížnosti, neboť napadené rozsudky jsou podle ní v souladu s požadavky zákona i ústavního pořádku. Z článku 17 odst. 4 a 5 Listiny stěžovatelka dovozuje, že právo na informace se neuplatní, pokud zákon jejich poskytnutí vylučuje. Ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského je silnější než zájem na zveřejnění. Právní analýza byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu ministerstva a její poskytnutí bez smluvního ujednání by vedlo k zásahu do majetkových práv autora.

II. Posouzení ústavní stížnosti

7. Ústavní stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a stěžovatelka je zastoupena advokátem v souladu s § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“); rovněž není nepřípustná podle § 75 odst. 1 téhož zákona. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti, není součástí soustavy obecných soudů a nepředstavuje další instanci přezkumu jejich rozhodnutí. Vedení vlastního řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad a aplikace práva, náleží obecným soudům. K zásahu do činnosti orgánů veřejné moci je Ústavní soud povolán jedině tehdy, došlo-li by k porušení ústavně zaručených práv nebo svobod. Pro přezkum není sama o sobě rozhodná věcná správnost či konkrétní odůvodnění, nýbrž pouze dodržení ústavního rámce rozhodovací činnosti.

8. Ústavní soud připojil soudní spisy vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 As 159/2015 a Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 A 6/2011, a dále správní spis vedený Ministerstvem zdravotnictví pod sp. zn. MZDR 58804/2010/PRO; o ústavní stížnosti rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť neprováděl dokazování ani od něj v intencích § 44 věty první zákona o Ústavním soudu nebylo možno očekávat další objasnění věci.

9. Ústavní stížnost je důvodná.

II.1. Kolize práva na informace a ochrany autorských práv

10. Ústavní soud vyšel z § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu informacím, který vymezuje subjekty povinné poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti – jsou jimi státní orgány, územní samosprávné celky, jejich orgány a veřejné instituce. Mezi povinné subjekty nepochybně patří i Ministerstvo zdravotnictví jako ústřední orgán státní správy ve smyslu § 1 bodu 6 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Podání informace bylo odepřeno na základě § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským, jejichž ochrana je upravena v autorském zákoně.

11. Vedle zákona o svobodném přístupu k informacím a autorského zákona má projednávaná věc i ústavní přesah, neboť způsobem vyřízení žádosti o informace tohoto druhu mohou být dotčena také ústavně zaručená práva, zejména právo na informace (čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5) a práva k výsledkům tvůrčí duševní činnosti zaručená v čl. 34 odst. 1 Listiny. Na jedné straně je třeba garantovat široký přístup k informacím týkajícím se výkonu působnosti povinných subjektů, aby nebyl ohrožen smysl a účel právní úpravy svobodného přístupu k informacím, současně je však třeba reagovat i na případy nepřiměřených požadavků či dokonce zneužití zákona k získání neoprávněné výhody, v krajním případě k nepřípustnému zásahu do práv jiných osob.

12. Na jedné straně nelze přijmout výklad, že na základě žádosti o informace, kterou postačí podat i ústně a nemusí být nijak odůvodněna, mají povinné subjekty vždy a za všech okolností zpřístupnit veškeré materiály bez ohledu na případnou ochranu

autorským právem. To by znamenalo přímé popření § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím a v řadě případů i zásah do práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti podle čl. 34 odst. 1 Listiny. Naznačeným přístupem by mohly být znehodnoceny výsledky náročných a nákladných tvůrčích procesů, např. rozsáhlých analýz, tematických studií či architektonických projektů. Nelze se přitom spolehnout na následnou kontrolu, tedy že žadatel s poskytnutými informacemi naloží zodpovědně a při vědomí požadavků autorského zákona; uvedené řešení by mohlo ve svém důsledku ohrozit spolupráci třetích osob – nositelů autorských práv – s orgány veřejné moci.

13. Na druhé straně ovšem nelze ústavně aprobovat ani opačné krajní řešení a vyloučit z poskytování jakékoli informace, které mohou i jen potenciálně vykazovat určité prvky ochrany autorským právem. Takto formulovaný přístup by mohl významné části působnosti povinných subjektů vyvázat z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ať již na podkladě objektivně dané, ale jen nevýznamné, či dokonce jen účelově dovozované ochrany autorským právem. Tím by byla nepřipustně omezena práva žadatelů a současně dotčeno ústavně zaručené právo na informace podle čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5 Listiny, jakož i ohrožena efektivní kontrola orgánů veřejné moci jako smysl a cíl úpravy poskytování informací o výkonu jejich působnosti. Ve svém důsledku by tento modus mohl vést až k přenášení určitých činností povinných subjektů na třetí osoby jako na (tvrzené) nositele autorských práv.

14. Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povolány zvážit kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality. Na správních soudech lze požadovat, aby vymezily obecná vodítka – typové charakteristiky případů, v nichž mají správní orgány informace poskytnout nebo naopak upřednostnit ochranu autorských práv.

15. Pouze takto formulovaný, individualizovaný a nepaušalizující přístup k poskytování informací odpovídá požadavkům judikatury Ústavního soudu, který nálezem ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (123/2010 Sb., N 68/56 SbNU 761, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), zrušil § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve slovu „pravomocných“ a vztáhl poskytování v obecné rovině vedle pravomocných i na nepravomocné rozsudky. V odůvodnění zdůraznil, že je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu) nezbytnost omezení práva na informace ve vztahu k jiným ústavně chráněným hodnotám.

16. Uvedený postup bude odpovídat i požadavkům § 34 písm. a) autorského zákona, který zakotvuje tzv. úřední (zákonnou) licenci k užití díla a podle něhož do práva autorského nezasahuje ten, kdo v odůvodněné míře užije dílo na základě zákona pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu – právní nauka se

shoduje, že mezi tyto jiné úřední účely patří i nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. CHALOUPKOVÁ, H., HOLÝ, P. *Autorský zákon: Komentář*. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 65). Pojmově tento postup nauka řadí pod výkon majetkových práv k předmětu práva autorského (viz ROTHANZL, L. in Furek, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: Komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 523). Ústavní soud dodává a zdůrazňuje, že § 34 písm. a) autorského zákona doslova uvádí, že informaci lze poskytnout, ale výhradně v odůvodněném rozsahu.

17. Povinností podle zákona se nelze bez dalšího zprostit ani odkazem na obsah smlouvy, na jejímž základě byla informace získána – jinými slovy, povinné subjekty musí smluvní dokumentaci se třetími osobami koncipovat tak, aby pokrývala jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím. V této souvislosti lze poukázat na důvodovou zprávu k novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zavedeno – subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákona, typicky ve vztahu k zaměstnaneckým dílům nebo licenčním ujednáním (sněmovní tisk 991, 4. volební období 2002-2006, Zvláštní část, K části první, K čl. I, K bodu 23, dostupná na www.psp.cz). Ostatně ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence k užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat výlukou z takového zpřístupnění.

18. Ve prospěch naznačeného přístupu vyznívá i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru, kterou zákon o svobodném přístupu k informacím provádí do českého práva. Směrnice sice blíže neupravuje autorská práva třetích osob, v odstavci 22 preambule nicméně pamatuje na autorská práva patřící přímo subjektům veřejného sektoru a požaduje, aby byla vykonávána způsobem, který usnadní opakované použití informací, tj. zpřístupnění v rámci svobodného přístupu k informacím.

19. Ústavní soud ověřil, že řešení kolize proti sobě stojících práv prostřednictvím testu proporcionality je standardní součástí judikatury správních soudů v oblasti přístupu k informacím. V rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-71, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádosti o informace se nelze domáhat veškeré e-mailové korespondence zaměstnance či člena orgánu povinného subjektu za určité období; informace tohoto druhu lze poskytnout jen výjimečně a v každém jednotlivém případě je třeba poměřit právo žadatele na informace se zásahem do soukromí dotčené osoby, listovního tajemství či tajemství dopravovaných zpráv. Na testu proporcionality založil i rozsudky ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, týkající se poskytování informací o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy, ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 196/2014-28, nebo ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, ve věci seznamu osob, kterým bylo mimořádně uděleno státní občanství České republiky.

20. S kolizí práva na informace podle čl. 17 a ochrany osobních údajů a práva na soukromí podle čl. 10 Listiny byl Nejvyšší správní soud konfrontován rovněž ve věcech informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, provedl obsáhlý test proporcionality a vyslovil, že se zásadně poskytují podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Výjimku z široce pojatého práva na informace vymezil tak, že se údaj o platu neposkytne jen výjimečně a ohledně zaměstnanců, kteří se na podstatě činnosti povinného subjektu podílejí nepřímou a nevýznamně a současně nejsou dány pochybnosti, zda jsou veřejné prostředky na jejich odměňování vynakládány hospodárně.

II.2. Aplikace obecných závěrů na projednávanou věc

21. Obecné soudy v projednávané věci nedostály požadavkům ústavního pořádku na rozhodovací činnost, nedostatečně se vypořádaly s meritem věci, zjednodušeným a paušalizujícím přístupem upřednostnily ochranu práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti na úkor práva na informace. Ústavní soud není povolán přezkoumávat skutková zjištění a z nich vyvozené právní posouzení věci v konkrétním případě, a proto se blíže nezabýval závěrem správních soudů, že předmětná právní analýza naplňuje atributy autorského díla; nezabýval se ani obsahem smlouvy o poskytování právních služeb, na jejímž základě byla právní analýza zpracována.

22. Ústavní soud zrušil rozhodnutí obecných soudů proto, že se nedostatečně zabývaly povahou požadované informace a tím, nakolik by její zpřístupnění znamenalo skutečné, materiální porušení autorských práv, a to případně i s ohledem na obsah právní analýzy, která je součástí správního spisu – byť zapečetěná, aby nebyla přístupná účastníkům v rámci nahlížení, čímž by fakticky obešli předmět řízení. Soudy se nezabývaly charakterem konkrétního dokumentu ani obecnější úvahou, nakolik právní analýza vůbec může být kvalifikovaným předmětem autorského práva. Nezohlednily, že právní posouzení tohoto druhu může představovat detailní, vyčerpávající rozbor právní úpravy i relevantní judikatury s obsáhlými a jedinečnými úvahami autora, na druhou stranu však může jít pouze o stručné shrnutí použitelných ustanovení zákona s několika prostými úvahami k aplikaci na určitou typovou situaci. Nepozastavily se nad okolností, že právní analýzy a stanoviska advokáti pojmově vytvářejí nikoli pro vnitřní potřebu, ale právě pro jejich další užití při realizaci práv a povinností objednatele.

23. Správní soudy vyslovily závěr, že není přípustné, aby výsledky dlouhodobé, náročné a složité tvůrčí činnosti autora byly bez dalšího poskytnuty třetím osobám na základě žádosti o informace, aniž by se ovšem vyjádřily k tomu, zda předmětná právní analýza tyto atributy naplňuje; neověřily, nakolik analýza svými vlastnostmi odpovídá takto formulovaným obecným kritériím a zda by její zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv, nevyhodnotily ani povahu zásahu do práva na informace spojenou s odmítnutím žádosti. Stranou pozornosti správních soudů zůstala možná kolize práva na informace na straně jedné a ochrany autorských práv na straně druhé, i to, zda je třeba se kolizi zabývat, ať již v rovině prosté (bezformální) úvahy či za pomoci kvalifikovanějšího testu proporcionality.

24. Obecné soudy se mohly blíže vyjádřit rovněž k okolnosti, zda bylo objektivně potřebné, aby byla právní analýza zadána ke zpracování externí advokátní kanceláři při vědomí toho, že ministerstvo disponuje vlastním právním oddělením

a porodnictví patří do okruhu jeho přímé působnosti, neboť se jedná o jeden z druhů zdravotní péče podle § 5 odst. 2 písm. g) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů.

25. Správní orgány obou stupňů navíc založily svá rozhodnutí o odmítnutí žádosti na podstatně odlišném právním základu než následně správní soudy v rámci přezkumu jejich rozhodnutí. Správní orgány vyšly z § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, a žádost o informace odmítly s tím, že pod tuto výluku spadají i právní výklady – jako v posuzované věci. Odkaz na ochranu autorských práv se vyskytl pouze v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to spíše na okraj, jako případný další důvod nevyhovění žádosti; rozkladový orgán tuto linii nezminil vůbec a otázka použití výluky podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona se plně rozvinula teprve v rámci přezkumného řízení před správními soudy.

III. Závěr

26. Z výše uvedených důvodů dospěl Ústavní soud k závěru, že v projednávané věci bylo zasaženo do ústavně zaručených práv stěžovatelky. Neshledal ovšem zásah do práva na informace podle čl. 17, jak navrhovala stěžovatelka, ale do práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny spočívající v tom, že obecné soudy se nedostatečně zabývaly splněním podmínek pro odmítnutí žádosti o informace.

27. Ústavní soud proto ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyslovil, že napadenými rozsudky Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu, že ústavní stížnosti bylo vyhověno, podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu uvedená rozhodnutí zrušil.

28. Na obecných soudech nyní bude, aby znovu přezkoumaly zákonnost postupu správních orgánů při vyřízení žádosti o informace a otázku, zda jsou dány natolik závažné důvody pro ochranu autorského práva, aby byl případ posouzen jako výjimka z pravidla, že je třeba poskytnout veškeré požadované informace. Zohlední ústavně podmíněná kritéria přezkumu naznačená výše – okolnosti konkrétního případu, objektivní vlastnosti požadovaných informací a nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo materiální zásah do autorských práv. Současně zváží povahu práva na informace v kontextu individuálních zájmů stěžovatelky i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci a bude-li to třeba, vypořádají se s kolizí práva na informace na straně jedné a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti na straně druhé, např. provedením testu proporcionality. Neopomenou, že jsou to právě soudy ve správním soudnictví, které jsou povolány vymezit obecná vodítka rozhodovací činnosti správních orgánů – typové charakteristiky případů, v nichž mají být informace zpřístupněny, nebo naopak upřednostněna ochrana autorských práv.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 21. března 2017

Vladimír Sládeček
předseda senátu